

Påskevilgie

Påskelyset bæres ind (Alt andet lys er slukket)

Midt i livet er vi stedt v 1 (Gl. DDS 442)

+ I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn+

Introitus

SI 117

P: 1 Lovpris HER-|REN, alle folk!

Pris ham, al-|le folkeslag!

M: 2 For hans nåde mod os har |været mægtig,
og HERRENS troskab varer til evig tid. |Halleluja!

P: Ære være Fader- |en (og) Sønnen

og | Hellig- (ånd-) en

M: Som i begyndelsen så | nu (og) altid

Og i | al ev-(ig)hed

Exsultet – oldkirkelig påskelovprisning

Fryd jer, I engle; fryd jer I himmelske hærskarer. Lad frelsens horn lyde for den evige konges sejr. Fryd dig hele jorden i skæret af herlighed, oplyst af den evige konges glans. Lad hele jorden vide, at mørket er sendt bort.

Fryd dig, moder kirke, klædt i denne herligheds lys, og lad denne bygning ryste af folkeskarernes mange stemmer.

P: Herren være med jer

M: Og med din Ånd

P: Opløft jeres hjerter til herren

M: Vi opløfter vore hjerter til Herren

P: Lad os takke herren vor Gud

M: Det er værdigt og ret

Sandelig det er værdigt og ret, at vi af hele vort hjerte og sind og med vore stemmers ydmyge tjeneste priser den usynlige Gud, almægtige Fader og hans enbårne Søn, vor Herre Jesus Kristus, som for vor skyld betalte Adams skyld til den evige Fader og, ved at udgyde sit dyre blod som skyldoffer udslettede den gamle gæld. Dette er påskens fester, i hvilken det sande lam blev slagtet, hvis blod helliger de troendes døre.

Dette er natten, hvor du ledte vore fædre, Israels børn, ud fra Egyptens slaveri og bragte dem tørskoede igennem det Røde hav.

Dette er natten, hvor ildsøjlen udstødte syndens mørke.

Dette er natten, som også nu udover hele jorden adskiller de, der tror på Kristus, fra verdslige lyster og fra syndens mørke, leder dem til nåden og forener dem med sine hellige.

Dette er natten, hvori Kristus brød dødens bånd og opstod sejrrigt af graven.

Vor fødsel havde været til ingen gavn, hvis vi ikke var blevet løskøbt. Oh underfulde ydmyge omsorg for os. Oh kærlighed, oh barmhjertighed, der overgår al forstand, for at løskøbe en slave, gav du din Søn!

Oh i sandhed nødvendige synd fra Adam, som Kristi død har ødelagt.

Oh glædelige skyld, som vandt for os så stor og herlig en genløser. Oh sande, velsignede nat, alene værdig til at kende tiden og time, da Kristus opstod af graven.

Dette er natten, om hvilken det er skrevet, at natten skal blive lys som dagen, og natten oplyser mig med glæde.

Denne nats helligørende magt jager ugudelighed bort, vasker skylden væk, genopretter uskyld for de faldne og glæde for de sørgende, driver had ud, skaber samdrægtighed og nedstyrter mægtige.

Oh i sandhed velsignede nat, da de himmelske ting forenes med de jordiske, og det guddommelige til det jordiske.

Hellige Fader, modtag nu vores taksigelse og lovprisning som aftenoffer. Lad Kristus, det sande lys og morgenstjernen, skinne i vore hjerter, han der giver lys til hele skabningen, som lever og regerer med dig og Helligånden, en sand Gud nu og i al evighed. Amen.

Læsninger

Denne hellige lektie skrives i **1 Mosebog 1,1-10, 26-31; 2,1-3**

1 I begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden. 2 Og Jorden var øde og tom, og der var mørke over verdensdybet, og Guds Ånd svævede over vandene. 3 Og Gud sagde: "Lad der blive lys!" Og der blev lys. 4 Og Gud så, at lyset var godt, og Gud satte skel mellem lyset og mørket, 5 og Gud kaldte lyset dag, og mørket kaldte han nat. Og det blev aften, og det blev morgen, første dag.

6 Derpå sagde Gud: "Lad der blive en hvælving midt i vandene til at skille vand fra vand."

7 Og Gud gjorde hvælvingen og skilte vandet under hvælvingen fra vandet over hvælvingen. Og således skete det.

8 Og Gud kaldte hvælvingen himmel. Og det blev aften, og det blev morgen, anden dag.

9 Derpå sagde Gud: "Lad vandet under himmelen samle sig på ét sted, så det tørre land kommer til syne!" Og således skete det.

10 og Gud kaldte det tørre land jord, og stedet, hvor vandet samlede sig, kaldte han hav. Og Gud så, at det var godt.

26 Derpå sagde Gud: "Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os, til at herske over havets fisk og himmelens fugle, kvæget og hele jorden og alt kryb, der kryber på jorden!" 27 Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem; 28 og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: "Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden, gør jer til Herre over den og hersk over havets fisk og himmelens flyvende væsener, kvæget og alle dyr, der rører sig på jorden!" 29 Gud sagde fremdeles: "Jeg giver jer alle planter på hele jorden, som bærer frø, og alle træer, som bærer frugt med kerne; de skal være jer til føde; 30 men alle jordens dyr og alle himmelens flyvende væsener og alt, hvad der kryber på jorden, og som har livsånd, giver jeg alle grønne planter til føde." Og således skete det. 31 Og Gud så alt, hvad han havde gjort, og se, det var såre godt. Og det blev aften, og det blev morgen, sjette Dag.

2:1 Således fuldendtes himmelen og jorden med al deres hær. 2 På den syvende dag havde Gud fuldendt det arbejde, han havde udført, og han hvilede på den syvende dag efter det arbejde, han havde udført; 3 og Gud velsignede den syvende dag og helligede den, thi på den hvilede han efter hele sit arbejde, det, Gud havde skabt og udført. Amen

De første to lys på alteret tændes med påskelyset

Salme 33,1-10 synges

P: 1 Bryd ud i jubel, I retfærdig- | e i Herren!

For de retskafne er det passend-|e med lovsang.

M: 2 Pris HER-|REN med citer,
spil for ham på ti-|strenget harpe.

P: 3 Syng |ham en ny sang,
spil lifligt på strengene |til jubelråb.

M: 4 For HERRENS ord |er retskaffent,
og al hans ger-|ning er trofast.

P: 5 Han elsker retfærd-|ighed og ret,
HERRENS nåde op-|fylder jorden.

M: 6 Ved HERRENS ord |blev himlen skabt,
og ved hans munds ånde |hele dens hær.

P: 7 Han samler havets |vand som en vold,
han lægger urdybene i |fjorådkamre.

M: 8 Hele jorden skal |frygte HERREN,
alle verdens indbyggere skal |skælve for ham!

P: 9 For han talte, |og det skete,
han befalede, |og det stod der.

M: 10 HERREN gjorde folkenes |råd til intet,
han hindrede folkeslag-|enes tanker.

P: 11 HERRENS råd består |til evig tid,
hans hjertes tanker i |slægt efter slægt.

P: Ære være Fader- |en (og) Sønnen
og | Hellig- (ånd-) en

M: Som i begyndelsen så | nu (og) altid
Og i | al ev-(ig)hed

Denne hellige lektie skrives i **2 Mosebog 14,10-31**

10 Faraos nærmede sig; og Israels børn løftede deres øjne, og se: Egypterne rykkede ud efter dem; da blev de meget bange, og Israels børn råbte til HERREN. 11 De sagde til Moses: »Er der ikke grave i Egypten, siden du tog os ud for at dø i ørkenen? Hvad er det du har gjort med os ved at føre os ud af Egypten? 12 Er det ikke det vi sagde til dig i Egypten, da vi sagde: »Lad os være, vi vil trække for egypterne. For det er os bedre for os at trække for egypterne end at dø i ørkenen.« 13 Da sagde Moses til folket: »Frygt ikke, træd frem og se HERRENS frelse, som han vil udføre for jer i dag; for som I skal se egypterne i dag, skal I ikke i evighed se dem igen. 14 HERREN vil kæmpe for jer, og I – I skal tie stille.«

15 HERREN sagde til Moses: »Hvorfor skrider du til mig? Sig til Israels børn at de skal bryde op; 16 og du – løft din stav og ræk din hånd ud over havet og kløv det, så skal Israels børn gå midt igennem havet på tør grund. 17 Men jeg, se: jeg vil forhærde egypternes hjerte så de følger efter dem; og jeg vil forherlige mig på Faraos og på hele hans hær, på hans vogne og på hans ryttere. 18 Egypterne skal forstå at jeg er HERREN, når jeg forherliger mig på Faraos, på hans vogne og på hans ryttere.«

19 Da brød Guds engel, som gik foran Israels hær, op og gik om bag dem; og skysøjlen brød op fra at være foran dem og stillede sig bag dem 20 så den kom mellem Egyptens hær og Israels hær, og den var sky og mørke, men oplyste natten; den ene kom ikke den anden nær hele natten. 21 Moses rakte sin hånd ud over havet, og HERREN drev havet væk ved en stærk østenstorm hele natten og gjorde havet til tørt land; og vandene skiltes ad. 22 Israels børn gik midt igennem havet på tørt land, idet vandet var som en mur på deres højre og på deres venstre side. 23 Og egypterne forfulgte dem og

kom efter dem, alle Faraos heste, hans vogne og hans ryttere, til midten af havet. 24 Men det skete i morgenvagten at HERREN så ned til Egyptens hær gennem ildsøjlen og skyen, og han skabte forvirring i Egyptens hær, 25 og han fjernede hjulene fra deres vogne og lod dem rykke frem med besvær. Da sagde egypterne: »Lad os flygte for Israel, for HERREN kæmper for dem mod Egypten.«

26 Da sagde HERREN til Moses: »Ræk din hånd ud over havet, så vandet vender tilbage over egypterne, over deres vogne og over deres ryttere.« 27 Så rakte Moses sin hånd ud over havet, og havet vendte ved daggry tilbage til sit normale leje, og da egypterne flygtede imod det, styrtede HERREN egypterne midt ud i havet. 28 Vandet vendte tilbage og dækkede vognene og rytterne i hele Faraos hær, som var kommet efter dem ud i havet; der blev end ikke én tilbage af dem. 29 Men Israels børn vandrede på det tørre midt gennem havet, og vandet var som en mur for dem på deres højre og på deres venstre side. 30 Sådan frelste HERREN Israel den dag fra egypternes hånd, og Israel så egypterne ligge døde ved havets bred. 31 Israel så den stærke hånd som HERREN havde vist mod Egypten, og folket frygtede HERREN; og de troede på HERREN og på Moses, hans tjener.

De næste to lys på alteret tændes

Moses' sang 2 Mos 15,1b-13;17-18

P: »Jeg vil synge for HERREN, for han er |højt ophøjet.

Hest og dens rytter styrtede |han i et hav.

M: 2 Min styrke og min lov-|sang er HERREN,

og han blev |mig til frelse.

P: Han er min Gud, og jeg |vil prise ham, min faders Gud, og jeg |vil ophøje ham.

M: 3 HERREN |er en kriger,

HER-|REN er hans navn.

P: 4 Faraos vogne og hans hær kastede |han i havet, og hans udvalgte vognkæmpere blev sænket |i Sivhavet,

M: 5 havdyben-|e skjulte dem;

de sank ned i dyben-|e som en sten.

P: 6 Din højre hånd, HERREN, her-|lig i styrken,

din højre hånd, HERREN, |knuser fjenden,

M: 7 og i din højheds storhed slår du dine mod-|standere ned;

du sender din vrede ud, den fortær-|er dem som strå.

P: 8 Og ved din vredes ånde tårnede |vandet sig op, strømmene stillede sig som en mur, vandmasserne stivnede |midt i havet.

M: 9 Fjenden sagde: »Jeg vil forfølge, indhente, jeg vil |dele bytte; min sjæl skal stille sin lyst på dem, jeg vil trække mit sværd, min hånd skal |udrydde dem.

P: 10 Du blæste med din ånde, hav-|et skjulte dem;

de sank som bly i de mægt-|ige vande.

M: 11 Hvem er som du blandt gud-|erne, HERREN?

Hvem er som du, herlig i hellighed, frygtindgydende i glørværdige gerninger, |som gør under?

P: 12 Du rakte din |højre hånd ud,

jorden |opslugte dem.

M: 13 Du har ved din nåde ført dette folk, som |du har genløst;

du førte dem med din styrke til din hel-|ligheds bolig

Ære være Fader- | en (og) Sønnen
og | Hellig- (ånd-) en
Som i begyndelsen så | nu (og) altid
Og i | al ev-(ig)hed

Denne hellige lektie skrives i Joshuas bog kapitel 1
Efter at HERRENS Tjener Moses var død, sagde HERREN til Moses'
Medhjælper Josua, Nuns Søn:
2 "Min Tjener Moses er død; bryd nu op tillige med hele dette Folk
og gå over Jordan derhenne til det Land, jeg vil give dem,
Israelitterne.
3 Ethvert Sted, eders Fod betræder, giver jeg eder, som jeg lovede
Moses.
4 Fra Ørkenen og Libanon til den store Flod, Eufratfloden, hele
Hetitternes Land, og til det store Hav i Vest skal eders
Landemærker nå.
5 Så længe du lever, skal det ikke være muligt for nogen at holde
Stand imod dig; som jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg
vil ikke slippe dig og ikke forlade dig.
6 Vær frimodig og stærk, thi du skal skaffe dette Folk det Land i Eje,
som jeg tilsvor deres Fædre at ville give dem.
7 Vær kun helt frimodig og stærk. så du omhyggeligt handler efter
hele den Lov, min Tjener Moses pålagde dig, vig ikke derfra til højre
eller venstre, for at du må have Lykken med dig i alt, hvad du tager
dig for.
8 Denne Lovbog skal ikke vige fra din Mund, og du skal grunde over
den Dag og Nat, for at du omhyggeligt kan handle efter alt, hvad

der står skrevet i den; thi da vil det gå dig vel i al din Færd, og
Lykken vil følge dig.

9 Har jeg ikke budt dig: Vær frimodig og stærk; vær ikke bange og
bliv ikke forfærdet, thi HERREN din Gud er med dig i alt, hvad du
tager dig for!"

(Jos 1:1-9 D31)

Psalm 114 (tonus peregrinus)

P: 1 Da Israel drog ud | af Egypten,
Jakobs hus fra et folk, som havde et ufor- | ståeligt sprog,
M: 2 da blev Juda til | hans helligdom,
Israel til hans | herredømme.
P: 3 Havet så | og flygtede,
Jordan vendte om | og løb baglæns,
M: 4 bjergene sprang | som væddere,
høje | som kid og lam.
P: 5 Hvad er der med dig, du hav, siden | du flygtede,
du, Jordan, siden du vendte om | og løb baglæns,
M: 6 I bjerge, siden I hoppede | som væddere,
I høje, | som kid og lam?
P: 7 Skælv, du jord, for | Herrens ansigt,
for Ja- | kobs Guds ansigt,
M: 8 ham som forvandler klippen | til en vanddam,
flint til | et kildevæld!
P. Ære være Fader- | en (og) Sønnen
og | Hellig- (ånd-) en
M: Som i begyndelsen så | nu (og) altid
Og i evighed- | ers ev-(ig)hed

Denne hellige lektie skriver profeten Ezekiel i kapitel 37, vers 1-14:

1HERRENS hånd var over mig, og HERREN førte mig i ånden ud og anbragte mig i en dal, og den var fuld af knogler. 2Han førte mig forbi dem hele vejen rundt, og se, der lå overordentlig mange oven på jorden i dalen, og se, de var helt tørre. 3Han sagde til mig: »Menneskesøn! Mon disse knogler kan blive levende?« Og jeg sagde: »Herre HERREN! Du ved det.« 4Han sagde til mig: »Profetér om disse knogler og sig til dem: ›I tørre knogler, hør HERRENS ord! 5Så siger Herren HERREN til disse knogler: Se, jeg vil lade livsånde komme i jer så I bliver levende. 6Jeg lægger sener på jer og dækker jer med kød og trækker jer over med hud og giver livsånde i jer så I bliver levende; så skal I erkende at jeg er HERREN.« 7Jeg profeterede som det var befalet mig, og der kom en lyd da jeg profeterede, og se, det blev en raslen, og knoglerne nærmede sig, den ene til den anden. 8Jeg så, og se, der kom sener og kød på dem, og der trak sig hud henover, men der var ikke livsånde i dem. 9Han sagde til mig: »Profetér om livsånden, profetér, menneskesøn! Sig til livsånden: Så siger Herren HERREN: Kom, du livsånde fra de fire verdenshjørner, og ånd på disse dræbte så de bliver levende.« 10Jeg profeterede som han befalede mig, og livsånden kom i dem, og de blev levende og rejste sig på deres fødder, en vældig stor hær. 11Han sagde til mig: »Menneskesøn! Disse knogler er hele Israels hus; og se, de siger: ›Vores knogler er udtørret og vores forhåbning borte, det er ude med os!‹ 12Profetér derfor og sig til dem: ›Dette siger Herren HERREN: Se, jeg åbner jeres grave og fører jer op af jeres grave, mit folk, og bringer jer til Israels land. 13Og I skal vide at jeg er HERREN, når jeg åbner jeres grave, og når jeg fører jer op af jeres grave, mit folk! 14Og jeg giver min Ånd i jer så I bliver

levende, og jeg bosætter jer i jeres land, så skal I erkende at jeg HERREN, jeg har sagt det og gjort det, siger HERREN.«

De sidste to lys på alteret tændes

Salme 143 synges (tone II)

P: HERRE, hør min bøn, lyt nøje | til min (tryg-)len,

svar mig i din trofasthed, i din | retfær-(dig-)hed,

M: 2 og før ikke sag | mod din (tjen-)er,

for ingen som lever, er retfærdig | over (for) dig.

P: 3 For en fjende har forfulgt mig, han har knust mit liv til (jord-)en,

han har gjort at jeg må sidde i mørke som dem der er evigt (død-)e.

M: 4 Min ånd er faldet i | afmagt (i) mig,

mit hjerte er forfærdet | i mit (ind-)re.

P: 5 Jeg husker fortids dage, jeg grunder på | al din (gern-)ing,

jeg tænker over din-|e hænd-(ers) værk.

M: 6 Jeg har bredt mine hænd-|er ud (mod) dig,

min sjæl er som udtør-|ret land (for) dig.

P: 7 Skynd dig, | svar mig, (HER-)RE,

min ånd | er tær-(et) bort,

M: skjul ikke dit | ansigt (for) mig

så jeg bliver som dem der går | ned i (grav-)en.

P: 8 Forkynd mig om morgen-|en din (nåd-)e,

for jeg har | stolet (på) dig.

M: Lad mig kende den | vej, jeg (skal) gå,

for jeg har løftet | min sjæl (til) dig.

P: 9 Red mig fra mine | fjender, (HER-)RE,

hos dig | har jeg (søgt) skjul.

M: 10 Lær mig at gøre din vilje, for |du er (min) Gud,
din Ånd er god, før |mig på (jævnt) land!

P: 11 For dit navns skyld, HER-|RE, giv (mig) liv,
bring i din retfærdighed min sjæl |ud af (træng-)sel.

M: 12 Udslet i din nåde |mine (fjend-)er,
og lad alle dem som bekriger min sjæl, gå til grunde,
for jeg |er din (tjen-)er.

P: Ære være Fader- |en (og) Sønnen
og | Hellig- (ånd-) en

M: Som i begyndelsen så | nu (og) altid
Og i evighed- | ers ev-(ig)hed

Fornyelse af dåbspagten

P: Herren være med jer

M: og med din Ånd

P: Forsager du Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen?

M Ja!

Tror du på Gud Fader, den almægtige, Himmelens og jordens
skaber?

P: Ja!

P: Tror du på Jesus Kristus, Guds enbårne Søn, vor Herre, som er
undfanget ved Helligånden, født af Jomfru Maria, pint under
Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begravet, nedfaret til Helvede,
på tredje dag opstanden fra de døde, opfaret til Himmels, siddende
ved Gud Faders, den almægtiges, højre hånd, hvorfra han skal
komme at dømme levende og døde?

M: Ja!

P: Tror du på Helligånden, én hellig, almindelig kirke, de helliges
samfund, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv?

M: Ja!

Vil du ved Guds nåde blive i denne tro hele dit liv indtil din sidste
time.

Ja!

Velsignelse

Den treenige Gud, som har gjort jer til sine børn i den hellige dåb og
til det evige livs arving, han bevare jer i denne jeres dåbs nåde hele
livet! Han give jer bestandighed i jeres tro, jeres sjæl til salighed.
Amen. Fred være med jer!

Hilsen og kollekt

P: Herren være med jer M synger: og med din ånd!

P: Lad os alle bede! P beder kollekt M synger: Amen!

Kollekt

Gud, du som oplyser denne højhellige nat med Herrens
opstandelses herlighed, bevar i din nyfødte børneflokk den sønlige
udkårelses Ånd, som du har givet dem, at de, fornyede på legeme
og sjæl, må tjene dig i renhed, ved vor Herre Jesus Kristus, din Søn,
som med dig lever og regerer i Helligånds enhed, en sand Gud, fra
evighed til evighed.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten i Lukasevangeliet kapitel 23 vers 55 til kapitel 24 vers 8

*55 Også de kvinder, som var kommet med Ham fra Galilæa, var
fulgt bagefter, og de så graven og hvordan Hans legeme blev lagt
deri.*

56 Så vendte de tilbage og tilberedte vellugtende urter og myrra, men sabbaten over holdt de sig i ro efter [Lovens] bud.

WIE Luke 24:1 Men tidligt i dæmringen på den første dag i ugen kom de til graven med de vellugtende urter, de havde tillavet - 2 men de fandt stenen væltet bort fra graven!

3 Og da de gik derind, fandt de ikke Herren Jesu legeme;

4 mens de nu stod rådvilde overfor dette, se: da skete det, at to mænd i skinnende klæder stod hos dem.

5 Da de blev bange og bøjede deres ansigter til jorden, sagde han til dem: "Hvorfor søger I efter DEN LEVENDE blandt de døde?"

6 Han er ikke her - Han er opstanden! Ihukom, hvordan Han talte til jer, mens I endnu var i Galilæa

7 og sagde: "Menneskets Søn bør overgives i syndige menneskers hænder og korsfæstes - og på den tredje dag [skal Han] opstå!"

8 Og de kom Hans Ord i hu!

(Luk 23:55-8 WIE)

[Påskeproklamation og ordets tjeneste](#)

P: Halleluja, Kristus er opstanden!

M: Sandelig, han er opstanden!

Salme: DDS 190

Antependium og stola skiftes, alt lys tændes

Prædiken

Lovprisning

Apostolsk velsignelse

Salme. O store Gud, vi lover dig! (mappe)

Kollekt

P: Herren være med jer

M: Og med din Ånd

Slutningskollekt

Herre, vor Gud, himmelske Fader! Vi takker dig for din store nåde og barmhjertighed, at du har hengivet din Søn for vore synder og oprejst ham af de døde, os til evig retfærdighed. Vi beder dig, at du ved din Helligånd vil lede og styre os efter din vilje og nådigt bevare os i en sand tro, vogte os for alle synder og efter dette liv opvække os til det evige liv, ved din elskede Søn, Jesus Kristus, vor Herre.

Den aronitiske velsignelse

P: Herren være med jer! M: Og med din ånd!

P lyser velsignelsen

M: Amen, amen, amen!

Fadervor synges

Salme: DDS 202